

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Et Secundo Modi Negatiui. Decisio Octava.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

TERTIVS STATUS MYSTICVS EST CONTEMPLATIONIS,

ET SECVNDO:

MODI NEGATIVI.

DECISIO OCTAVA.

Sicut aliqui magis per vim concupiscibilem, ita aliqui magis per vim rationalem procedunt in diuina contemplatione; & ideo sicut supra a dictum est de contemplatione modi affirmatiui, seu amicabilem; ita modo de contemplatione modi negatiui, quæ per abstractiones procedit, & perfectiori medio, rationis scilicet, diuina blandimenta transcendit, dicendum est, &

- I. *Quid sit contemplatio modi negatiui.*
- II. *Quod contemplatio, qua fit per nudam abstractionem cum falso otio deducatur ad Luciferi propriam complacentiam.*
- III. *Contemplationem negatiuam actibus internis exercere fidem, spem, & charitatem*
- IV. *Quod mortificationes, virtutes, & ariditates exerceat, absque blandimento natura, & eo quod hoc ipsum per se deceat.*
- V. *Quod auersione ab omnibus quæ sunt, & quæ non sunt, & conuersione ad Eum, qui supra omnia est secure falsum otium & illusiones visionum transcendat.*
- VI. *Contemplationem negatiuam pro termino habere conceptum affirmatiuum.*
- VII. *Quod contemplator negans habito conceptu affirmatiuo, paulatim debeat fruitionem continuare trinarum distinctione.*
- VIII. *Contemplationem negatiuam etiam paulatim ab infimis ad medias, & superiores fruitions ascendere.*
- IX. *In superiore regione contemplator negans meliores fruitions vt plurimum consequitur vsque ad initium priuationis.*
- X. *Synopsis status contemplationis modi negatiui.*
- XI. *De spiritali profectu, duratione, & transitu à contemplationis (vtriusque modi) ad priuationis rigorosa statum.*

a Decis. 7.

L

ARTI.

ARTICVLVS PRIMVS.

Quid sit contemplatio modi negatiui.

Contemplatio modi negatiui, est firmus animi intuitus in diuinitatem directus per reiectionem & transcendentiam sensitiui amoris. firmus intuitus in diuina directus est communis contemplationi vtriusque modi: natura enim contemplationis mysticæ est. Deum firma attentione videre, & simul amare; quod autem sensitiuum amorem transcendat, differt à modo amorosæ contemplationis, quæ in benedictionibus dulcedinis operatur.

Cæterum hoc loco obseruandum venit, mysticum in quocunq; tandem modo procedat, scilicet vel via affirmationis, vel negationis, qua vel dicit in seipso Deus est potens, æternus, summum Ens & Bonum: vel negat in seipso Deum esse ita potentem, æternum; sed magis excellentem, quam concipi possit; interea dum affirmat, modicum, aut nihil prodesse negationem, & similiter dum negat, affirmationem non esse opportunam. quia in praxi secundum hoc, quod magis cuique in Nunc præsentem reale est; semper vtilius, & verius proceditur. Cum autem circa contemplationem, quæ per negationem fit, abusus, & damna irrepant, consequenter dicimus,

Quod contemplatio, que fit per nudam abstractionem cum falso otio, deducat ad Luciferi propriam complacentiam.

a 3. p. c. 6.

ARTICVLVS SECVNDVS.

Ad abstractionis malæ, bonæve lucidam cognitionem, sciendum est modum contemplationis negatiuum, quo mysticus sua interiora, ab omnibus, quo sunt, & quæ non sunt, denudare, & abstrahere solet, diuersimodè contingere. Primo, quando actu abstrahendo, simul aliud à passionibus, vel imaginatione, sub viuaciori amicitate, quam sit ipsa abstractio, representatur; quod est distractionis molestiam sentire, vel animo inuito alio duci; & fragilitati humanæ condonandum. Secundo, quando varij actus denudationis, nulla quidem passione interturbantur; attamen in sua ad Deum conuersione, nihil realis communionis diuinæ naturæ vitaliter consequuntur; sed post varios actus auersionis, & conuersionis intellectualiter exercitatos, tandem obscura, & ponderosa cæcitate inuolutum, languidum, & actuali, vitaliq; diuina fruitione destitutum relinquunt contemplantem. id quod paulò minus, quam quotidianum est apud illos, qui post abstractionem, & conuersionem ad Deum, firmi consistere volunt, in dicta conuersione nihil agentes, nisi retinendo phantasma quoddam resultans ex illa conuersione, & vix vtcunq; benè afficiens; atq; ideo à tam nocuo otandi modo, prouidè absterret Candtfelt a nosler dicens [desistio, seu cessatio ab operatione non potest cum fructu, & in Deo à sola anima fieri; Verum, & operatio Spiritus diuini est

est necessaria, vt eleuentur, & suspendantur eius potentia, & ab operatione naturali cessent, ac velut in Deo exspirent. Vbi complures animę hallucinantur, quę sine Dei eleuatione, & attractione cessantes ab omni operatione, manent quidem in aliqua abstractione, verũ naturali tantum, & proprii spiritus, eandem tamen supernaturalem arbitantes, & falsum otium vt vnionem cum Deo accipientes.] Tertio, quando quis post conuersionem, elicitam de Deo similitudinem reuerentiali amore, cum quieta resignatione, quasi indifferenti intuitu retinet, & simul actualiter Deum vt primum & summum bonum silentiosè sibi repręsentat, non amplius abstrahendo, quamdiu ita continuare permillum fuerit: tum enim trinarum distinctione, & actualitate, etiam ignoranter, & naturali ordine fruitionem debitè continuaret. Quarto, quando ex omissione iam dictę operationis, assuefacit se continuę abstractioni; in tantum, vt finaliter etiam Dei oblitus, actu tamen in se viuat, contempletur, beneque constituatur, absq; simultanea memoria Dei, & primi boni, quod reuera est seipso in semetipso frui, & proprię naturali essentia, quę in se immutabilis, incorruptibilis & pulchra est, inhęrere. quapropter cum ipsum nudum [intelligere etiam propter suam operationem sit delectabile,] si quis in proprii Spiritus,

& sui ipsius essentia, pro vt in natura spiritali, nulla indigentia tristatur, nullamq; contrarietatem habet, quidpiam Dei memoria simul non conditum contempletur, ab eoq; absorbeat; subtilem, & magnificam oblectationem consequetur: [oblectatio enim, quę est in contemplando nihil habet contrarium,] vt ideo maximam rei contemplatę inducat complacentiam; præsertim si ingenij subtilitas, corpus benè dispositum, & humores temperatos inhabitet. & hæc verè propria, & alia Luciferi, seu Angelorum Apostatarum complacentia est, & peccatum, ac damnationis causa. Nam Lucifer Deo similis esse concupiuit, non quod speraret se posse cælum, & terram creare, aut crederet, se ab æterno fuisse, aut suam naturam in ipsam naturam diuinam se posse transformare, de his enim, & similibus euidentem habebat notitiam contrariam; sed in naturę suę excellentia, subtilitate, ac spiritualitate qua nulli miserię subieciatur, se ipsum contemplan; voluit esse similis Deo per fruitionem proprię beatitudinis, independentem à recognitione, reuerentia, cultu, adoratione, obedientia, subiectione Dei, sui que in diuina beatitudine perfectione.

Qui ergo via abstractionis ita procedunt, vt sese ad contemplationis delectationem reflectentes, inueniant aliquem Dei non fuisse gustum, aut me-

L 2

moriã;

a Vt supra dict. Decif. 7. art. 8. b S. Thom. con. gent. l. 1. c. 90. c Vt Arist. Topico. l. 1. c. 13.

moriam, habent vndè sibi prospiciant, quod si vterius aduerterint, proprii spiritus esse oblectationem, se seque pro libitu abstrahere posse, absque comite actuali diuina recordatione, credantque se iam omnem spiritus perfectionem assecutos esse, iustis quoque non esse legem positam, seque supra virtutes, & leges constitutos esse; examinent quæso, an ex illis sint hominibus de quibus *a* Rosbrochius singulariter conqueritur dicens; [essentia nostra semper viuit, intuetur, ac propendet in creatæ nostræ substantiæ originem, vbi nos viuimus ex Deo ad Deum, & in Deo, & Deus in nobis. Et quia in nobis omnibus ex natura inest, quidam etiam eam absque gratia, absque fide, & sine vlla virtutum exercitatione, possunt intellecta vtcunque apprehendere, qui quidem sunt homines otio dediti, atque in seiplos introgressi, seu introuersi super imagines sensitiuas in nudam suæ essentiæ simplicitatem, illicque se beatos, & sanctos; quidam etiam se Deum esse autumant; neque quidquam alicuius pensi habent, siue bonum, siue malum, modo se formis, & imaginibus denudare, & in nudo suæ essentiæ otio inuenire, ac possidere queant. hi planè homines sunt fallaces, perfidi, ac infideles] nam in [omnibus hominibus *b* ex natura inest otium, & cessatio ab o-

peratione interna, sed qui delectatur ibidem quiescendo, paulatim superbit, sicut Angeli per conuersionem ad naturalem pulchritudinem conuersi ibidem quieuerunt. & illam prætentia in Deum elegerunt, vndè Dæmones facti sunt] sic Begardi & *c* Rurepulini, dum sequebantur affectus suos, sine regula, & ordine, postposita lege Christi; præsumptio nequissima præcipitavit eos, vt dicerent, hominem postquam ad pacem tranquillam spiritus peruenisset, absolutum esse legibus diuinorum præceptorum, quam pacem cauabat in eis Angelus Satang transfigurans se in Angelum lucis, hoc modo similans pacem valdè similem illi paci, quam Apostolus dicebat omnem exuperare sensum.

Porro de diuersis scelestissimis modis, quibus sathanica fascinatione inescati homines, falso otio in acumine mentis oblectantur, de nudo suo esse spiritali longa fit narratio à *c* Rosbrochio; qui adducit etiam eiusmodi spirituales, nec diuina, nec humana præcepta, quidquam æstimare, & absque vlla conscientia, & peccati stimulo carnalibus cupiditatibus satisfacere, tanquam statui innocentæ restituti, vbi omnia ipsis licita sunt. & certè Rosbrochio quondam vix credendum videbatur, homines sub pietatis specie in tantam iniquitatis voraginem cadere posse: donec

Anno

a Spec. sal. ætern. c. 18. *b* Item Rosb. l. 2. spir. nupt. c. 76. *c* Gerson Th. myst. conf. & l. 2. de orn. spir. nupt. c. 76. vsque ad finem.

Anno 1630. in quodam regno, similes omnino vtriusque sexus cultores reperiri didicissemus, & seductores. Et hi quidem iuxta Tauleri iudicium [diabolum a quendam sibi assidentem habent, prohibentemque, & repellentem ab eis omnes, tam cogitationes, quam modos, seu instituta, quæ pacem ipsorum infringere possunt, vt in hac eos falsa pace detineat & postea secum ad æternam abducat perturbationem, ad ipsum videlicet infernum suum] Et licet sub lege non sint, qui spiritu ducuntur, & exercent fructus spiritus, qui sunt charitas, b gaudium, pax, patientia, benignitas, bonitas, longanimitas, mansuetudo, fides, modestia, continentia, castitas; at tamen lex est aduersus eos, qui faciunt opera carnis; quæ sunt, fornicatio, c immunditia, impudicitia, luxuria, idolorum seruitus, veneficia, inimicitia, contentiones, æmulationes, iræ, rixæ, dissensiones, sectæ, inuidia, homicidia, ebrietates, commestiones, & his similia; qui enim talia agunt, regnum Dei non consequentur.

Ex hiscè iam, & similibus veiliter colligat contemplator, & qui salutis suæ, ac mystici profectus amans fuerit; num periculo vacet, quod incipiens, vel proficiens, & nondum per statum priuationis ab inordinato amore purgatus, quin etiam omnis, quicumque necdum per supernaturale donum intellectus, aut sapientiæ animum sanatum à Deo consecutus est; per viam negationis continuò procedat: & an non frequen-

ter ex simili abstractione in obscurum, & ponderosum tædium, distractiones vanas, & varias concupiscentias, loco puræ & diuino gustu perfusæ contemplationis diffluat: testis sit ipsa praxis, neque enim certior, & ad oculum magis conuincens ratio adduci potest. pia ergò, vtilisq; contemplatio, & quæ d de sursum est sapientia, primum quidem pudica est, dein pacifica, modesta, suauis, bonis consentiens, iudicans sine simulatione, & æmulatione; certumque faciens quod [cum beatitudo e sita sit, non in habituali aliqua dispositione, sed in actuali, & vitali operatione; oporteat etiam vt ea operatio sit perfectissimæ facultatis, & perfectissimo modo fiat, & circa perfectissimum obiectum.] Vt autem constet circa quas operationes contemplatio negatiua versetur, consequenter dicimus,

*Contemplationem negatiuam actibus inter-
nis exercere fidem, spem & charita-
tem, diuisim vel con-
iunctim.*

ARTICVLVS TERTIVS.

Negatiua contemplatio intermedias fruitiones transcendit quodammodo, & recta tendentia, ad absolutum aliquem conceptum, formam, & similitudinem fabricandam se se erigit, ac loco attributorum diuinorum, (quorum occupatione, & degustatione in contemplatione affirmatiua ad conceptum absolutum se promouet

L 3

myli-

a In Fest. & Aug. 1.1. b Gal. 5. c Gal. 5. d Iacob. 3. e Arist. 10. Eth. c. 7.

mysticus) assumit contemplator negatiuus tres virtutes Theologicas, scilicet fidem, spem, & charitatem. Et idè post auersionem à nihilo, siue qualibet creatura, ad quam vel ex infima conditione humanæ vitæ, vel propria imperfectione, defectuue prolapsus fuerat; conuersionem ad Deum, qui omnia est, & totum, strenuo conatu prosequitur. Et primo quidem fide certissimum statuit, creaturas, earumque benè afficere, qualescunque illud demum, aut sit, aut dicatur, nihil omninò esse; non quidem absoluta nihilitate, sed quæ mystico negotio nihil conferat, Deum autem omnia esse, & Totum. & quidem conceptu talis fidei, absolutum esse Diuinitatis sibi repræsentat: quam repræsentationem pro secundo fouet actu spei, tanquam sibi in nunc præsentem, ad fruitionem mysticam possibilem, & conuenientem; idè enim certissimè credit omnia præter Deum nihil esse, quod etiam simul speret illo solo frui. Eiusmodi autem [spes, cum arduum, & bonum ut a possibile respiciat, ex ipsa delectatione, quam in vnoquoque gignit, maximè iuuat ad operationem;] quia [bonum conueniens b aliquo modo præsens constituit] vndè etiam pro tertio facillimè spiritualis, non autem sensibilis charitas, & Totius seu Deï amor resultat. hæc porrò cum in momento penè fiant, si contemplator negans possit in sua fruitione charitatis, Toto & supremo Bono coniungi, benè erit, & in mystica vnione

aliquamdiu persistet; si autem impertinens cogitatio accedat, aut fruitio quouis tandem modo interrumpatur; iterum auersione à nihilo, & conuersione ad Totum per fidem, spem, & charitatem diuisim vel coniunctim, ad intra se occupabit: idque iteratis semper vicibus, etiamsi nullam particularem Dei dilectionem consequatur, & hoc est vtiliter [ad Deum tendere, & ad ipsum e pertingere, semper cum per desiderium quærere, per cogitationem inuenire, & per gustum tangere.] Sicut autem contemplatio negans, dummodo rectè peragatur, interiora benè disponit, ita & exteriora solidè instituit, vndè etiam consequenter dicitur,

Quod mortificationes, virtutes, & ariditates exerceat absque blandimento naturæ, & eo quod hoc ipsum per se deceat.

ARTICVLVS QVARTVS.

Multi spiritualium ita tenerè fauoribus, & amicitijs internis lactari, & foueri debent, vt sine illis vix naturæ aliquam violentiam inferre possint, & spiritus ariditates perferre; in tantum, vt si aliqua virtus exerceri debeat, illicò, vel diuino, vel humano solatio demulceri cupiant: at rigidiores illi homines, omnes mortificationes, & virtutes idè peragunt, quia hoc ipsum ex se decet, & magis ex debito, quam ex aliqua perfectione fieri habet, iuxta illud: si bene d feceris, quid dabis illi,

a S. Thom. 12. q. 40. a. 8. c. b Ibid. q. 32. n. 3. c. c Hugo. l. 1. de arca. d Job. 35.

illi, & si malè egeris, quid nocebis illi. Magna ergo constantia se ipsos durè increpant, mortificantque virtutes recta animi affectione colunt; & spirituales ariditates, quoquo modo, loco, & tempore acciderint, æquo infractoque corde transcendunt absque naturæ blandimento, benè contenti, quod ex illis Dei amicis sint, quibus [Deus sensibilem a gratiam, seu deuotionem quandoque tota vita denegat,] fortitudinis dono, magnanimoque corde prælia Domini certantes, in omni pietatis & virtutis genere. Et licet tam generosus animus in sensibili deuotione fundatus non sit: attamen in vera & reali scilicet [sola dilectione b intellectu] libero, & ab omnibus soluto spiritu solatia possidet, ac pari securitate à falsis visionibus non facilè decipitur, vnde consequenter dicitur,

Quod auersione ab omnibus. que sunt, & que non sunt, & conuersione ad eum, qui super omnia est securè falsum otium, & illusiones visionum transcendat.

ARTICVLVS QVINTVS.

Qui penitiùs nullitatem c creaturarum (quarum alluie humana cogitatio frequenter sordescere consuevit) assequi potuerit; vtilissima auersione tanquam à nihilo, absque vlla hæsitatione ad Deum, qui omnia & Totum est, se se conuertet. otium quoque quod ex generali inhæsiōne, &

languida exspectatione incurri solet, expedite cauebit. non enim tam citò animaduertet se cogitatione, vel affectu ad aliquod creatum defluxisse; quin simul etiam illud ipsum virtuoso contemptu excutiat, & miseram humanæ fragilitatis conditionem, ad quæuis caduca procliuem, in virtutis continuum exercitium, & spirituales puritatem transmutet.

Eadem etiam dexteritate illusiones illas visionum, raptus, Ecstasisq; morbos; quibus malitiosi homines imaginaria contemplationis negatione, & transcendentia sibi alijsque Sathanica deceptione imponunt, feliciter transgredietur. & hoc ipsum, vt magis prouidè fieri possit, obseruandum est, quod sicut carnalibus affectibus insidiantes mulierculæ (at virorum pauciores) in statibus meditationis, & aspirationis lubricum amorem, tanquam diuinum insufflant; ita quoque in statu contemplationis negatiuæ, extrema seducendi malitia subtilizatæ, etiam spiritualium virorum doctrinam, prudentiamque subindè delirio penè coadæquare; ita vt falsa pro veris accipientes, cogitationum ordinatam compositionem pro visionibus, & reuelationibus admirentur, & Sathanicam penè irrisionem (qua prudentium hominum recta iudicia subuertere gaudet,) quasi magisterium, ac instructionem admittant de qua quidem nocendi astutia iam olim admonuit Richardus d dicens. [Dæmones subindè in corde

a Taul. Ser. 1. vnus M. ex S. Bern. b Candf. 3. p. c. 3. c Candf. de Vol. Dei. 3. p. c. 9. d Rich. in Cant. c. 39

corde suggerunt falsam iustitiam, & falsam intelligentiam pro luce veritatis, etiam quædam subtilia, & quasdam reuelationes in aliquibus operantur: item quædam noua, & insolita, quæ curiosi, & simplices mirantur, & venerantur.]

Omissis porrò [varijs documentis, quibus bonæ, malæ ue discernuntur a reuelationes,] breuiter maioris elucidationis, & utilitatis gratia, varias species Ecstasis hic apponimus. Et harum prima est insania mentis, vel delirium, quæ potest oriri, vel ex nimio senio, vel atabili; quam (sicut etiam alios corruptos humores) internalis ille Coluber, quo eius mancipia (commodius ad illusiones piorum) in falsas Ecstases abire possint, commouere solet. Secunda est ex vehementi stupore vt Jacobi, *b* qui audiens filium Ioseph viuere, q̄ asi de graui somno euigilabat. Tertia, in sereno animo, cum is ferriatus à sensibus in placida, ac dulci contemplatione, & dilectione Dei versatur: sicut fit in sopore diuinitus immisso, aut dulci progressu à minus intenso ad maius intensum. Quarta, est plenitudo Prophetiæ visionis, quæ in scripturis habetur frequenter. Certa etiam signa falsæ Ecstasis, apparitionis, aut visionis sunt: si post similia quis superbiat, honorari, & æstimari desideret, illibenter obediatur, aut subditus sit, vel alijs vitijs notetur obnoxius esse, ac in virtutum studio segniùs agere. Ne autem contemplatio negatiua inaniter

omnia videatur transcendere, consequenter ponitur,

Contemplationem negatiuam pro termino habere conceptum affirmatiuum.

ARTICVLVS SEXTVS.

NE contemplator ita negationi intendat, vt non tantum per auersionem creaturarum, intermediam, vel etiam finalem fruitionem negando rejiciat, & eo modo omnis boni communionem se se destituat, ac extra vsum & felicitatem mysticam colloquet. Sciendum est, quod nulla prorsus adhiberetur de Deo, ac rebus diuinis negatio, nisi continuò maiorem depurationem intenderet mysticus, & cognitionis, & amoris. Vnde & sacer Dionysius, postquam charissimo Timotheo, omnem negationem suaserat, annectit; vt dein [scipsum ad e eius, qui omnem essentiam, omnemque scientiam superat, coniunctionem, & unitatem pro virili parte, clam excitet] negatio ergò in statu contemplationis, est solummodo medium, vt quis libero soluto, ac liquido à se ipso, & ab omnibus discessu, ad diuinarum tenebrarum radium, qui omni essentia superior est, contendat. Idè etiam vult Candsfelt noster, vt via negationis, *d* & annihilationis tãdiu procedatur, quousque conceptum affirmatiuum attingat, & Deo, qui omnia est transcendendo, coniungatur.

Et

a Calagur. Theol. Myst. c. 8. b Gen. 45. c S. Dion. Th. Myst. c. 1. d Cands de Vol. Dei 3. p. c. 12.

Et quia [contemplatio a intellectio-
nis in affectu voluntatis terminatur,]
nisi post abstractiones conceptus affir-
matus assumatur, nil vnquam de Deo
veri, & boni participabit, sed miris spi-
ritus obscuritatibus, & pressuris se se in-
uoluet contemplans. Atque idè in to-
ta mystica serie, quocunque modo, via,
aut medio quis procedat, hoc spectari
debet, vt per auersionem, & transcen-
dentiam omnium quę sunt, & quę non
sunt, dein Deus concipiatur, & ametur
vti in se est primum pulchrum, & bo-
num, cuiusque conuersatio tedium
b non habeat, nec conuictus illius tri-
stitiā; sed lætitiā & gaudium. Deum
autem concipere, pro vt magnitudinis
sua mole premit, ad peccatores refer-
tur, ac tum mystico seruit, quando ex
certa negligentia in defectus (quos-
cunque tandem) dilapsus esset. Quod
autem contemplatio negatiua non tan-
tum post transcendentias, Deum vt
summum bonum apprehendat; sed et-
iam varijs actionibus pro ipso bono re-
tinendo occupetur, iam consequenter
dicendum erit,

*Quod contemplator negans habito conceptu
affirmatiuo, paulatim debeat fruitionem
continuuare trinaria distinctione.*

ARTICVLVS SEPTIMVS.

QVando ergò contemplans conce-
ptu negatiuo Totius, siue Dei ali-
quam communionē acceperit, non im-
pertinenter illā reijcere, aut negare, sed
secundum quod Deo spirituali modo
coniūgitur, acceptare & intueri debet.

nam [si dati sibi modicè c exiguiq; lu-
minis fines transeat, & aduersos radios,
id quod eius aspectum superat, temerè
intueri conetur, lumen quidem nihil
præter id, quod est accommodatū effi-
ciet, ipsum autem liberum arbitrium,
quod perfectis rebus minus perfectè
studet, datque operam, nec ad ea quę
ipsius non sunt, perueniet: nec medio-
critatem illam, quod immoderatè se ef-
ferat, atque iactet per se assequetur.]
aliud ergò est negare concomitantem
sensibilitatem, aliud negare ipsam cum
Deo vnionem, propter quam quilibet
mysticorum quoque modo, vel affir-
mando, vel negando, operatur. sensibi-
litate ergò non tam reiecta, quam ne-
glecta, ipsam animi cum Deo coniun-
ctionem prosequatur, triplici illa di-
stinctione; qua conformiter ad sub-
stantias separatas, ex præhabita diuina
communione in amore, seu voluntate
fundata, intellectus agens speciem fa-
bricat d pro primo, quam pro secundo
intellectus patiens recipit, & totius con-
ceptus rationem exprimendo perficit;
vt pro tertio ex vtroque dilectio pro-
ducatur. Sicut ad rationem operatio-
num diuinarum ad intra, prius est ipsa
Diuinitas, seu prima Bonitas; quam
quidem pro primo Deus Pater intelle-
ctu concipit, & exprimendo, pro secun-
do Filium gignit, & tertio ex vtroque
spiritus Sanctus procedit. & sicut hæc
quatuor sunt de ratione Sanctissimæ
Trinitatis, ita & illa priora quatuor de
ratione vnus perfectę operationis my-
sticę,

M

sticę,

a S. Tom. 22. q. 180. a. 1. c. b Sap. 8. c S. Dion. de Eccl. Hier. c. 3. d Vt etiam dictum sua decis. 7. a. 8.

sticæ, ad nunc præsens & instans. Atque tum similibus operationibus ad quietem contemplationis pertinentibus, fruitionem diuinam ordinato progressu incipiet, ac iucundè admodum continuabit, incipiendo à minimis per media vsque ad summa, vnde consequenter dicitur,

Contemplationem negatiuam etiam paulatim ab infimis ad medias & superiores fruitiones Ascendere.

ARTICVLVS OCTAVVS.

QVod si mysticus contemplationis negatiuæ, (vt dictum est) operationes suas triplici distinctione digesserit; animaduertet pariter, se in initio status contemplationis aliter, quam in progressu, & in summo perfectius, regionem contemplationis percurrere. dum enim fortè tribus (plus minus) annis, ad statum suum conformiter operatur, in initio contemplationis negatiuæ reperiet sinceras, & animosas tendentias, per quas & creaturas, & ea, quæ ad intra habere videtur, transcendit longè supra seipsum; at in medio paulatim vicinior effectus ijs, quæ supra se conspexerat, ipsam suam interioritatem quoque eleuatam mirabitur, & inferiora sub se videbit: In summo autem prius eleuata, sibi penè equalia habebit, in ijsque simplicem figet aspectum tanquam qui in alto monte habitaculum suum construxerit; etiam ijs, quæ in medio ante fuerant, in inferiori constitutis. quod autem hæc admodum iu-

cundè fiant, quando spiritus in summo depuratus fuerit, consequenter dicitur,

In superiori regione contemplator negans, meliores fruitiones vt plurimum consequitur, vsque ad initium priuationis.

ARTICVLVS NONVS.

SPirituale illud solatium, quo omnium mysticorum animi à transuentium rerum affectu absconduntur; contrario quasi progressu in statu contemplationis accidit. Contemplatores enim affirmatiui, cum amorosis tendentijs ab ipso exordio internæ exercitationi vacent, similibus blandimentis vsque ad superiores operationes contemplationis demulcentur: in ipso tamen summo non vsque; adeò benè affecti propter affectuosas tendentias, nondum sufficienter ad puras operationes spirituales, depuratas. At contemplatores negatiui, cum modico solatio tempore meditationis, aspirationis, & contemplationis in inferiori regione affecti fuerint, vel quod aridioris humoris sint, & naturæ, vel quod solatijs amorosis inferiorem hominem frui non permiserint, continuis transcendentijs sensitiua deprimentes, tandem in media, & superiore regione, quasi collectum thesaurum spiritualis solatij inueniunt: in eoque tanquam in propria sphaera circumuolitantes, spiritualiter spiritualia, & mentis pulchritudines, subtiliori lumine percipiunt. Vix etiam dein, si ad vltiora procedunt in statu priua-

a Vt latius 2. p. Dec. 6.

priuationis molestiam sustinentes: nisi in medio, in quo omnium affectuum, & operationum actiuitas perit: tam scilicet in negante, animosa resignatio, aut transcendentia, quam in affirmante solatij mystici blandimentum. vt autem, quæ hucusque de contemplatione negatiua diximus, facilius in praxin redigantur, consequenter apponitur.

Synopsis status contemplationis modi negatiui.

ARTICVLVS DECIMVS.

Ascendet a homo ad cor altum, & exaltabitur Deus. quasi diceret, ô pia anima, quæ non amplius sensibili amore detineris; at sursum erigeris, firmoque animi intuitu diuina contemplaris, absque sensibilis deuotionis blandimento, virili constantia prosequens, quidquid mortificationis, virtutis, & ariditatis iura exposcunt; quæque ea, quæ sunt, tanquam ea quæ non, aut nihil sunt transgredis, (probe sciens, quod in solo Deo Totum, & omnia eminenter haberi possint) ascende confidenter ad cor altum, & à sensibilibus separata, per fidem, spem & charitatem, sensus omnes, & ea quæ sunt, & ea, quæ non sunt, relinque. atque ita videbis, quam Deus sit super hæc omnia exaltatus, vt illius eminentissimo Bono abstracta, iure merito non tam terrena, & inferiora reijcere, aut deserere, quam, vt potè spirituali creaturæ imparia, & negligere, & ignorare habeas.

Cum autem Deo ita eminenter con-

iuncta fueris, non amplius vtaris modo negationis, ne omnem bonum actum negando, omni tandem bono te ipsam destituas, sed Diuinitatem exaltatam collauda; & triplici distinctione, qua per verba mystica ipsam diuinam illam coniunctionem absque studiosa reflexione, & ex natura, ac conditione ipsius interioris visus, seu intuitus, quasi dentibus spiritualibus masticas, & degustas, perfrucere. Idque non tantum in actibus transeuntibus pro hic & nunc, sed etiam paulatim inferiorem contemplationis regionem ascendendo; vt illa regio, quæ immediatè supra, & media erat, etiam ascensu tam spirituali tibi æqualis fiat: quo ita etiam summam spiritus regionem, & consequaris, & perlustras, & sic certè in regione scilicet superiori, admirandum in modum tibi exaltabitur Deus, & ea, quæ in inferioribus negata fuerant, diuinæ præsentis blandimenta, quasi in thesauro congregata inuenies, non iuuenili tamen affectu, & sensualitate: sed quæ digna sit (ad spirituales animam) Dei complacentia.

Longo ergò conamine ascende ad cor altum, vt in te Deus exaltetur; nec inconstanti mutabilitate commotus, ab ascensu, & spirituali progressu, abstineas: attamen si longa experientia, & prudentis mystici iudicio didiceris, diuino proposito vltiorem statuum ascensum tibi interdici; saltem ab omnibus, quæ mala, & vitia esse noueris, abstineas; & pro vt poteris te ipsum à terrenis eleua; vt saltem gratia, & virtutum

M 2

tum

a Psal. 63. b Inf. Dec. 9.

tum moralium exercitio, ac interna re-
collectione, tibi quoque modo possibi-
li, semper in te collaudetur, & exalte-
tur Deus. Si verò gratia vltiori à Deo
dignata fueris, ascende confidenter ad
cor alto altius; & ea quæ in secunda
parte tractatur, aggredere, vt in te ma-
gis exaltetur Deus. quod ne temerè, sed
vtilius fiat, consequenter dicitur,

*De spiritali profectu, duratione, & tran-
situ à contemplationis (vtriusque mo-
di) ad priuationis rigorosæ
statum.*

ARTICVLVS VNDECIMVS.

VTroque homine, scil. inferiore,
seu incipiente per meditationes,
& aspirationes, superiore verò, seu pro-
ficente per contemplationem affirma-
tium, seu negatiui modi, in mystica exer-
citate perfectio: nihil amplius in spi-
rituali negotio saltem modo operandi
naturaliter, scilicet per discursum, &
conuersionem ad phantasmata super-
est; nisi, vt vel ad priores a status quo-
quo modo se dimittat mysticus, vel ad
vltiorem statum priuationis tran-
seat. hoc enim loco spiritalis profe-
ctus eo vsque excreuit, vt ad modum
supernaturaliter operandi, id est, sine
discursu, & vsu phantasmatum, adapta-
ri, disponique debeat.

Si verò tempus, quo propriè mysti-
cus in statu contemplationis occupa-

tur, accipiamus; vix vltra duos annos,
in ea ab infimis vsque ad superiora as-
cendet, quin realiter aduertat, sibi in
superioribus saltem integrali fruitio-
ne, amplius locum non esse; at indies
multum deficere. illis autem, qui sta-
tum contemplationis non excedunt,
& illius loco tantum suspiria substi-
tuunt, aut quidquid demum ipsos
amplius ad deuotionem, mortifica-
tionem, & virtutem, excitare potest,
non decem, aut viginti anni; sed to-
ta vita concedenda est. Tandem nemo
fit mysticorum (cui animus est ea,
quæ hucusque diximus excedendi)
qui non sat magna diligentia perle-
gat, scrutetur, & si possibile sit, pra-
cticet ea, quæ in sequenti statu priua-
tionis rigorosæ posita sunt: quando-
quidem plurima inuenturus sit, quæ
in inferioribus etiam statibus, &
agendi modis, documenta datura
sunt.

Ad contemplator vel affirmatiui, vel
negatiui modi, securus ad statum pri-
uationis transeat, quando animaduer-
terit, non tantum solita auxilia, modis-
que operandi in optimo contempla-
tionis, non quidem subindè, & in acti-
bus transeuntibus, sed permanenter
deficere; imò etiam se ad inquirendo,
ex millibus dilecto, animum remit-
tere non posse, quin imò fixum, &
statutum habere, per quæuis et-
iam ardua fugientem & se absconden-
tem insequi debere. Eiusmodi enim
propositum indubitatum est signum,
ad vl-

ad vltiora esse transeundum. Sicut è
contra, nimirum quando quis non
tantum ad anteriora procedenda non
extimulatur; sed sibi abundè satisfac-
tum in inferioribus sentit, pro certo
documento teneat, sibi in ijs, quæ huc-

usque dicta sunt remanendum esse, &
præsumptionem olere, altiora se qua-
rere, quid autem hisce postremis vlti-
riùs agendum sit, consequenter dice-
mus.

DE MYSTICIS QUI AD STA- TVS MODI OPERANDI SVPERNATVRA-

LITER NON TRANSEVNT.

DECISIO NONA.

EO quod nemo ad status modi operandi supernaturaliter trans-
eat absque speciali Dei gratia, & elationem animi sapiat, si quis
à Deo non vocatus, ad illos temerè velit transire; maximè verò, vt
illi qui fortè ex proprijs culpis, melioribus charismatibus seipso
indignos reddiderunt, probè intelligant, quid circa exercitium o-
rationis mentalis, vtiliter in residuo vitæ suæ præstare possint; ne-
cessaria quædam hoc loco subijcere oportuit, &

- I. Quod contemplator diutino conamine ad status vltiores seipsum promouere stu-
deat.
- II. Quod si Mysticus ad status supernaturales transire nequeat in inferioribus ordine
promiscuo sese perfectiùs semper exercere habeat.
- III. Vt mysticus quoquo modo defectus corrigere, tentationes superare, & virtutes ex-
ercere studeat.

ARTICVLVS PRIMVS.

*Contemplator diutino conamine ad
status vltiores seipsum pro-
mouere studeat.*

POSTEAquam spiritualis profectus a-
mans, omnem quasi internum gu-

stum, auxiliumuè cognouerit cessare,
non illicò fœminea inconstantia, virile
pectus confringat, animumque de-
spondeat, tanquam ad perfectiores sta-
tus non vocatus, desistere habeat ab eo,
quod in primis annis tanto animæ suæ
solatio inceperat. meminere quæso in

M 3

mysti-

a Vt dictum 2. p. Det. 1. 4. 1.